

at hele Spørgsmaalet tages op; i alt Fald bør saadanne Bygninger som Kastellet — og for Resten ogsaa de øvrige militære Bygninger — ansættes til Ejendomsskyld til ganske andre og meget mindre Beløb, end de er ansat til i Øjeblikket. Enhver vil give mig Ret i, at det er ganske urimeligt, at man skal forrente og afdrage 5 Mill. Kr. for de gamle Bygninger ude i Kastellet. Jeg mener, der er noget urigtigt ved det ærede Medlems „ærlige“ Finanslov, naar man holder sig til Krigs- og Marineministeriets Budgetter. Jeg skal f. Eks. nævne det nye Garnisonssygehus, der nu staar Staten i ca. 5½ Mill. Kr. Hvert Aar i en lang Aarrække har vi haft staaende Beløb hertil — fra nogle Hundrede Tusinde op til 1 Mill. Kr. aarlig — som Udgifter paa Krigsministeriets Budget, og naar nu det militære Sygehus er bygget færdigt, har man paa Krigsministeriets Budget haft Udgifter til et samlet Beløb af ca. 6 Mill. Kr. Men saa skal vi til at forrente og afdrage dette Beløb. Jeg kan ikke se, at der er noget særlig ærligt i en saadan Opstilling. Hvis vi skal forrente og afdrage Beløbet, skulde vi i alt Fald ikke have haft Opførelsen af Sygehuset paa Krigsministeriets Budget, saa skulde det have været afleveret til Krigsministeriet i det Øjeblik, det var bygget færdigt; men vi har, som sagt, hele Tiden i de Aar, der er gaaet siden 1916, da Loven blev vedtaget, haft Udgifterne til dette Sygehus staaende paa Krigsministeriets Budget.

Veistrup: Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at med Hensyn til Kasernebygning var man uhyre velstillet, og det var ikke uden en vis Stolthed i Stemmen, at Ministeren forklarede, at man havde ikke mindre end 3 Mill. Kr. i Kassen. Ja, det er naturligvis en Sjældenhed, at man til militære Formaal har 3 Mill. Kr. i Kassen, men jeg tror dog ikke, man skal være saa forfærdelig imponeret derover, thi hvordan er de Penge fremkommet? De er fremkommet ved, at man har solgt nogle Statsbygninger. Det er ikke saa mærkeligt, at man, naar man sælger Statsaktiver, faar Penge i Kassen. Det hænder, at de kan faa Lov til at være der lidt, før de atter gives ud.

Overfor den højtærede Ministers Paa-stand, at de Besparelser, vi vil være med til, næsten vilde betyde det rene ingenting, tillader jeg mig fremdeles at hævde, at vi har erklæret os villige til at gaa med til Besparelser paa omkring 60 Mill. Kr. Jeg

beklager, at man ikke er i Stand til at dele vore Anskuelser med Hensyn til de forskellige Lovforslag, der er fremkommet, og at man særlig for Militærvæsenets Vedkommende ikke vil gaa med til større Besparelser end dem, her er Tale om. Men derfor bliver det lige urimeligt at paastaa, at vi ikke vil gennemføre Besparelser, som skaber Mulighed for Balance paa Statsregnskabet.

Den højtærede Minister vil stadig sammenligne de 64 Mill. Kr. i 1921—22 med de 38 Mill. Kr. for 1927—28; men der fremkom jo ikke noget nyt i den Henseende. Det rigtige Forhold er, som jeg nævnte, at der ikke er sket Besparelser i den Forstand, at Forsvarslovene er ændret, men de er sket derved, at vi har faaet den høje Krone og har foretaget en Del Udskydelse af Bevillinger, som sikkert vil komme igen i kommende Aar som Forhøjelser af Bevillinger.

Den højtærede Minister har ikke Ret i, at man ikke har kritiseret det radikale Venstre for Ødselhed i Henseende til Anskaffelsen af Krigsmateriel. Man har tværtimod kritiseret det den ene Gang efter den anden, saa det kan ikke være muligt, at den højtærede Minister ikke ved Besked dermed. Kritikken er fremkommet paa det ene Vælgermøde efter det andet, idet man har talt om, hvordan man fra radikal Side optraadte ødselt, medens det faktiske Forhold var det, som jeg nævnte forrige Gang, jeg havde Ordet, at først krævede man de paagældende Foranstaltninger gennemført, og saa, da de var gennemført, rejste man ud i Landet og kritiserede dem i stor Udstrækning. Derfor tror jeg, at naar man paa det Tidspunkt krævede disse Vaabenanskaffelser, var det ikke alene, fordi Militæret skulde bruge Vaabnene, men ogsaa fordi man trængte til Vaaben i politisk Henseende.

Naar den højtærede Minister atter vil knibe ud med Hensyn til den Besparelse paa 4 Mill. Kr., jeg har foreslaaet, og vil knibe ud ved at sige, at det her i høj Grad drejer sig om Arbejdsløningerne, saa forstaar jeg ikke, at den højtærede Minister kan holde paa det. Jeg tror, at Ministeren skal søge et andet Argument, hvis han ikke vil være med til at spare de 4 Mill. Kr., som lader sig spare i Kraft af Kronestigningen. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister vil paastaa, at Arbejdsløningerne er steget siden 1923? Det kan jeg dog ikke tro. Arbejdsløningerne er i de sidste Aar tværtimod gaaet 17 pCt. ned. Jeg har for nylig faaet Besked derom